

bankám příslušela proti žalované pohledávka asi 17,000.000 Kč, že banky měly právo svoji pohledávku kdykoliv zažalovati a případně žádati za uvalení konkursu. Žalovaná společnost jako dlužnice musila počítati s nutností, by své závazky plnila, a musila předvídati, že banky budou požadovati zaplacení svých pohledávek a že užijí všech zákonných prostředků k jejich vymáhání. Nelze tedy vymáhání pohledávky věřitelskými bankami na žalované společnosti pokládati za případ nouze, jaký předpokládá ustanovení § 1043 obč. zák. Avšak tyto kroky věřitelských bank hrozily jen žalované společnosti, která byla jejich dlužnicí, nikoli však též žalovanému, který netvrdil, že, než se vzdal bez výhrady své služební smlouvy na naléhání bank, měly věřitelské banky žalované společnosti též pohledávky za ním, z čehož patrně, že nemohly ani žalovati žalobce, ani podati na něj návrh na uvalení konkursu. Nelze tudíž tu mluvit »o společném« nebezpečení ve smyslu § 1043 obč. zák. Žalobní žádost není tudíž již z tohoto důvodu opodstatněna.

Čís. 15260.

Nelze povolit vyklizení ideální části nemovitosti.

(Rozh. ze dne 5. června 1936, R I 537/36.)

Vydražitelé, jimž byla ideální část nemovitosti pravoplatně přiklepnutá, navrhli podle § 349 ex. ř. vyklizení obytných místností obývaných odpůrci na vydražené nemovitosti. Prvý soud návrh zamítl. Odvolací soud uznal podle návrhu. Důvody: Prvý soud odmítl návrh vydražitelů proto, že povinnou jest považovati podle výsledků šetření za nájemníky ve vydraženém domě. Povinností soudu nebylo zkoumati a konati šetření ve směrech výše naznačených po té, kdy vydražitelé podali návrh podle § 349 ex. ř. na vyklizení a předání místností dlužníci dosud ve vydraženém domě obývaných. Podle odstavce 6 soudně schválených dražebních podmínek mají býti vydražitelé odevzdáni nemovitosti a prodané příslušenství, jakmile splní všechny dražební podmínky. Podle obsahu exekučních spisů vydražitelé splnili veškeré dražební podmínky, jest tedy jejich nárok na odevzdání vydražených nemovitostí ve smyslu § 156, odst. 2 ex. ř. a provedení tohoto odevzdání podle § 349 ex. ř. opodstatněn. Skutečnost povinnou stranou tvrzená, že, pokud byla ¹¹/₄₈₀ spoluvlastníci vydraženého domu, stěžovatelé s ní sjednali nájemní smlouvu o místnostech jí obývaných, takže jest prý nájemníci a že vztahuje se na ni ochrana nájemníků, nelze bráti v úvahu a otázku tu řešiti v exekučním řízení, jak učinil první soud pro předpis § 156, odst. 1 ex. ř., podle kterého přiklepem přechází vlastnictví vydražené nemovitosti na vydražitele, bez ohledu k tomu, kdo byl dosud vlastníkem, zvláště byl-li to dlužník.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Předpis § 156, odst. 2 ex. ř. o odevzdání nemovitosti vydražiteli podle ustanovení § 349 ex. ř. vztahuje se jen na poměr vydražitele k povinnému, proti němuž bylo exekuční řízení provedeno a jenž byl vlastníkem vydražené nemovitosti, kterou dobrovolně nevyklidil. Ale podle předpisů §§ 156, odst. 2, 238 a 349 ex. ř. mohli by v souzeném případě vydražitelé požadovati jediné vyklizení ideálních ^{11/480} vydražené nemovitosti. Protože však nelze užívatí bytu v ideálních jedenácti čtyřiaosmdesátinách, ani byt z jedenácti čtyřiaosmdesátin ideálních vykliditi, nemají vymáhající věřitelé stran svých ideálních ^{469/480} zmíněné nemovitosti, jež nebyly předmětem nucené dražby, exekučního titulu proti povinné k jich vyklizení, a proto právem první soud, když vydražitelé učinili návrh na exekuční vyklizení vydražené nemovitosti podle § 349 ex. ř., zkoumal podle § 7 ex. ř., zda tomuto návrhu svědčí platný titul exekuční, a neshledav jej, návrh onen zamítl.

Čís 15261.

Byla-li dodána věc tomu, kdo ji neobjednal, nelze spatřovati v tom, že ji adresát u sebe ponechal, přijetí reální nabídky nebo uzavření smlouvy schovací; adresát není povinen věc neobjednanou ani opatrovati ani učiniti opatření, by byla vrácena odesílateli, ručí mu však za to, vyda-li věc neoprávněné třetí osobě, jež ji odesílateli odpírá vydati.

(Rozh. ze dne 5. června 1936, Rv I 1554/34.)

První soud vyhověl žalobě na zaplacení kupní ceny knih podle tvrzení žalobkyně objednaných žalovaným jemu dodaným, případně na náhradu škody, vzniklé žalobkyní protiprávním disponováním knihami. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žalovaný sám knihy neobjednal a nemůže se proto žalobkyně domáhati zaplacení na základě písemné objednávky. Není tu ani konkludentní jednání žalovaného, z něhož by bylo lze usuzovati, že žalovaný přijal reální ofertu žalobkyně. Případ, jaký byl řešen v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 12685 Sb. n. s., jehož se první soudce přidržel, na sporný případ se nehodí, poněvadž má jiný skutkový podklad. Tam totiž žalovaný dohodl se se zástupcem dodavatelovým tak, že zásilku došlou mu na základě objednávky zástupcem fingované vydal tomuto zástupci za účelem dalšího prodeje, věděl tedy, že zásilka nebude firmě vrácena a neuvědomiv o tom firmu, dal tím najevo, že souhlasí s tím, že objednávka byla uzavřena na jeho jméno. V souzeném případě žalovaný neobjednanou zásilku ihned odevzdal v bytě zástupkyně, do jejíhož držení se pak knihy dostaly, a poněvadž konkludentní čin dlužno posuzovati podle všech jednotlivostí případu a podle souvislosti celého děje, nelze z jednání žalovaného usuzovati jinak, než že knihy vrátil proto, že je neobjednal a proto podržeti nechtěl, a vrátil je zástupkyni žalující proto, že z účtu